ORIENTAREA (UE) 2020/1554 A BĂNCII CENTRALE EUROPENE

din 14 octombrie 2020

de modificare a Orientării BCE/2011/23 în ceea ce privește frecvența raportării către Banca Centrală Europeană a informațiilor cu privire la calitatea statisticilor externe (BCE/2020/52)

CONSILIUL GUVERNATORILOR BĂNCII CENTRALE EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene, în special articolele 3.1, 3.3, 5.1, 12.1, 14.3 și 16,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană ([1]), în special articolul 4,

întrucât:

(1) Evaluarea calității datelor în domeniul statisticilor externe se realizează în conformitate cu Cadrul privind calitatea statisticilor al Băncii Centrale Europene (BCE) și include un raport periodic prezentat Consiliului guvernatorilor BCE de către Comitetul executiv. Monitorizarea calității datelor este esențială și ar trebui efectuată în timp util.

(2) Cu toate acestea, ar trebui realizat un echilibru adecvat între necesitatea monitorizării și frecvența cu care informațiile relevante sunt prezentate Consiliul guvernatorilor. Prin urmare, este necesar să se actualizeze frecvența cu care Comitetul executiv prezintă Consiliului guvernatorilor rapoarte privind calitatea statisticilor externe. Pentru a permite efectuarea unei analize a calității, Comitetul executiv ar trebui să prezinte Consiliului guvernatorilor primul raport referitor la calitate după adoptarea prezentei orientări, până la sfârșitul anului 2022.

(3) Conceptele care stau la baza colectării și elaborării statisticilor externe sunt solide și bine stabilite în cea de a șasea ediție a Manualului Fondului Monetar Internațional (FMI) privind balanța de plăți și poziția investițională internațională (BPM6) ([2]). Totuși, aceste concepte necesită în mod frecvent clarificări, unele dintre acestea fiind deosebit de importante pentru o compilare corectă a agregatelor zonei euro. Prin urmare, este necesară actualizarea conceptelor de cont financiar și poziție investițională internațională prevăzute în anexa III la Orientarea 2012/120/UE al Băncii Centrale Europene (BCE/2011/23) ([3]).

(4) Atunci când sunt identificate probleme grave legate de calitatea datelor, este necesar să se acorde Comitetului executiv posibilitatea de a furniza Consiliului guvernatorilor rapoartele suplimentare pe care le consideră necesare. Din același motiv, este necesar, de asemenea, să se prevadă posibilitatea exercitării de către Comitetul executiv a acestei puteri discreționare începând cu anul 2022.

(5) În conformitate cu Cadrul BCE privind calitatea statisticilor, este necesar ca anumite informații din aceste rapoarte să fie făcute publice.

(6) Orientarea (UE) 2018/1151 a Băncii Centrale Europene (BCE/2018/19) ([4]) prevede că, începând cu 1 martie 2021, Comitetul executiv prezintă anual Consiliului guvernatorilor un raport privind calitatea statisticilor externe. Pentru a realiza un echilibru adecvat între nevoia de monitorizare și frecvența cu care informațiile relevante sunt prezentate Consiliul guvernatorilor, frecvența prevăzută în Orientarea BCE/2011/23 ar trebui să fie extinsă în continuare, introducându-se raportarea bienală. Prin urmare, din motive de transparență, ar trebui să se acorde suficient timp între aplicarea cerinței de raportare anuală în conformitate cu Orientarea (UE) 2018/1151 și aplicarea noii cerințe de raportare bienală în conformitate cu prezenta orientare. Prin urmare, băncile centrale naționale (BCN) și Comitetul executiv ar trebui să aibă obligația de a respecta prezenta orientare începând cu 1 iulie 2021.

([1]) JO L 318, 27.11.1998, p. 8.
([2]) Disponibil la adresa: https://www.imf.org/
([3]) Orientarea 2012/120/UE a Băncii Centrale Europene din 9 decembrie 2011 privind cerințele de raportare statistică ale Băncii Centrale Europene în domeniul statisticilor externe (BCE/2011/23) (JO L 65, 3.3.2012, p. 1).
([4]) Orientarea (UE) 2018/1151 a Băncii Centrale Europene din 2 august 2018 de modificare a Orientării BCE/2011/23 privind cerințele de raportare statistică ale Băncii Centrale Europene în domeniul statisticilor externe (BCE/2018/19) (JO L 209, 20.8.2018, p. 2).

(7) Prin urmare, Orientarea BCE/2011/23 ar trebui modificată în mod corespunzător,

ADOPTĂ PREZENTA ORIENTARE:

Articolul 1

Modificări

Orientarea BCE/2011/23 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 6, alineatul (1) se înlocuiește cu textul următor:

„(1) Fără a aduce atingere atribuțiilor de monitorizare ale BCE prevăzute în anexa V, BCN, în cooperare cu alte autorități competente, astfel cum sunt menționate la articolul 4, după caz, asigură monitorizarea și evaluarea calității informațiilor statistice puse la dispoziția BCE. BCE evaluează în mod similar și în timp util aceste date.

Comitetul executiv al BCE prezintă la fiecare doi ani Consiliului guvernatorilor BCE un raport privind calitatea statisticilor externe puse la dispoziția BCE. Comitetul executiv prezintă Consiliului guvernatorilor raportul respectiv până la sfârșitul anului care urmează fiecărei perioade de doi ani relevante. Primul raport bienal este prezentat până la sfârșitul anului 2022. Comitetul executiv poate să pună la dispoziția publicului raportul respectiv sau un extras din acesta.”

2. La articolul 6 se adaugă alineatul (5) după cum urmează:

„(5) De la 1 ianuarie 2022, în cazul în care Comitetul executiv constată probleme grave legate de calitatea datelor, acesta poate furniza Consiliului guvernatorilor rapoarte suplimentare, dacă este necesar.”

3. Anexa III se modifică în conformitate cu anexa la prezenta orientare.

Articolul 2

Producerea de efecte și punerea în aplicare

(1) Prezenta orientare produce efecte de la data notificării sale către băncile centrale naționale ale statelor membre a căror monedă este euro.

(2) Băncile centrale din Eurosistem asigură respectarea prezentei orientări de la 1 iulie 2021.

Articolul 3

Destinatari

Prezenta orientare se adresează tuturor băncilor centrale din Eurosistem.

Adoptată la Frankfurt pe Main, 14 octombrie 2020.

Pentru Consiliul guvernatorilor BCE
Președintele BCE
Christine LAGARDE

ANEXĂ

Secțiunea 1 subsecțiunea „C. *Contul financiar și poziția investițională internațională*” din anexa III la Orientarea BCE/2011/23 se înlocuiește cu următorul text:

„C. *Contul financiar și poziția investițională internațională*

În general, contul financiar înregistrează tranzacții cu active și pasive financiare între unități instituționale rezidente și unități instituționale nerezidente. Cu toate acestea, pentru a asigura compilarea corectă a agregatelor zonei euro, toate schimburile dintre unitățile instituționale rezidente de instrumente financiare emise de nerezidenți și dintre unitățile instituționale nerezidente de instrumente financiare emise de rezidenți ar trebui să fie înregistrate ca tranzacții financiare, și anume cu respectarea strictă a abordării debitor/creditor.

Contul financiar prezintă tranzacțiile pe bază netă: achizițiile nete de active financiare corespund achizițiilor de active minus reducerile de active.

Poziția investițională internațională prezintă, la sfârșitul fiecărui trimestru, valoarea activelor financiare ale rezidenților unei economii care sunt creanțe asupra nerezidenților și a pasivelor rezidenților unei economii față de nerezidenți, plus aurul deținut ca activ de rezervă. Diferența dintre active și pasive constituie poziția netă din poziția investițională internațională și reprezintă o creanță netă sau o datorie netă față de restul lumii.

Valoarea poziției investiționale internaționale la sfârșitul unei perioade rezultă din pozițiile la sfârșitul perioadei anterioare, din tranzacțiile din perioada curentă și din alte modificări generate de alte motive decât tranzacțiile între rezidenți și nerezidenți, care pot fi atribuite altor modificări ale volumului și reevaluărilor determinate de modificări ale cursurilor de schimb și ale prețurilor.

În funcție de categoria funcțională, tranzacțiile și pozițiile financiare transfrontaliere sunt clasificate ca investiții directe, investiții de portofoliu, instrumente financiare derivate (altele decât rezervele) și opțiuni pe acțiuni ale salariaților, alte investiții, precum și active de rezervă. Tranzacțiile și pozițiile financiare transfrontaliere sunt clasificate în continuare pe tip de instrument și sector instituțional.

Prețurile pieței reprezintă baza pentru evaluarea tranzacțiilor și pozițiilor. Evaluarea nominală este utilizată pentru pozițiile în instrumente nenegociabile, și anume credite, depozite și alte conturi de primit/de plătit. Totuși, orice tranzacții cu aceste instrumente sunt evaluate la prețurile pieței. Pentru a reflecta corespunzător lipsa de consecvență dintre evaluarea de piață a tranzacțiilor și evaluarea nominală a pozițiilor, vânzătorul înregistrează reevaluările generate de alte modificări ale prețurilor în perioada în care are loc vânzarea, egale cu diferența dintre valoarea nominală și valoarea tranzacției, în timp ce cumpărătorul înregistrează o valoare contrară ca reevaluări generate de alte modificări ale prețurilor. O înregistrare similară are loc pentru tranzacțiile cu și pozițiile de participații la investiții directe, unde pozițiile reflectă fonduri proprii la valoarea contabilă (a se vedea secțiunea următoare).

Contul financiar al balanței de plăți și poziția investițională internațională includ înregistrări în contrapartidă pentru veniturile acumulate din instrumentele clasificate în categoriile funcționale respective.

6.1. Investiții străine directe

Investițiile directe sunt asociate cu un rezident într-o economie care are controlul sau un grad semnificativ de influență asupra conducerii unei întreprinderi rezidente în altă economie. Conform standardelor internaționale (BPM6), deținerea directă sau indirectă a 10 % sau mai mult din drepturile de vot într-o întreprindere rezidentă într-o economie de către un investitor rezident în altă economie este proba unei asemenea relații. În baza acestui criteriu, o relație de investiții directe poate exista între mai multe întreprinderi interrelaționate, indiferent dacă această legătură implică una sau mai multe rețele. Relația se poate extinde și la filialele, subfilialele și întreprinderile asociate unei întreprinderi de investiții directe. După stabilirea investiției directe, toate fluxurile/deținerile financiare ulterioare dintre entitățile corespunzătoare se înregistrează ca tranzacții cu/poziții de investiții directe.

Capitalul social se referă la participații la sucursale, precum și la toate acțiunile deținute la filiale și întreprinderi asociate. Beneficiile reinvestite reprezintă o înregistrare în contrapartidă în partea investitorului direct a beneficiilor nedistribuite ca dividende de către filiale sau întreprinderile asociate și a beneficiilor sucursalelor care nu au fost alocate investitorului direct și care se înregistrează la postul «venituri din investiții» (a se vedea 3.2.3).

Participațiile la investiții directe și datoriile aferente sunt dezagregate în continuare în funcție de tipul de relație dintre entități și în funcție de direcția investiției. Pot fi distinse trei tipuri de relații de investiții directe:

(a) investiția investitorilor direcți în întreprinderi de investiții directe. Această categorie include fluxurile (și stocurile) de investiții de la investitorul direct la întreprinderile de investiții directe ale acestuia (indiferent dacă sunt controlate sau influențate direct sau indirect);

(b) investiție inversă. Acest tip de relație acoperă fluxurile (și stocurile) de investiții de la întreprinderile de investiții directe la investitorul direct;

(c) între întreprinderi din același grup. Aceasta acoperă fluxuri (și stocuri) între întreprinderi care nu se controlează sau influențează reciproc, dar care sunt ambele sub controlul sau influența aceluiași investitor direct.

În ceea ce privește evaluarea pozițiilor de investiții directe, participațiile cotate la bursă sunt evaluate la prețurile pieței. În schimb, în cazul societăților de investiții directe necotate, participațiile se evaluează pe baza valorii contabile, folosindu-se o definiție comună care cuprinde următoarele posturi contabile:

(i) capital vărsat (excluzând propriile acțiuni și incluzând primele de emisiune);

(ii) toate tipurile de rezerve (inclusiv ajutoarele pentru investiții, în cazul în care normele contabile le consideră rezerve ale societății);

(iii) profituri nedistribuite din care s-au dedus pierderile (inclusiv rezultatele pentru anul curent).

Pentru acțiuni ale societăților necotate, tranzacțiile înregistrate în contul financiar pot diferi de fondurile proprii la valoarea contabilă înregistrate în poziția investițională internațională. Aceste diferențe sunt înregistrate ca reevaluări generate de modificări ale prețurilor.

Se recomandă, drept una dintre bunele practici în domeniu, ca toate statele membre să înceapă compilarea datelor privind participațiile și beneficiile reinvestite care intră în componența investițiilor străine directe pe baza rezultatelor anchetelor privind investițiile străine directe care trebuie colectate cel puțin anual (*).

(*) Ar trebui abandonate următoarele practici inacceptabile: (i) stabilirea criteriului de evaluare de către agenții raportori (valori de piață sau valori contabile); (ii) aplicarea unei metode de inventar permanent/cumul de fluxuri din balanța de plăți pentru a elabora datele privind stocurile.

6.2. Investiții de portofoliu

Investițiile de portofoliu includ tranzacțiile și pozițiile care implică titluri de creanță sau titluri de valoare de tip participație, altele decât cele incluse în investițiile directe sau activele de rezervă. Investițiile de portofoliu includ titluri de valoare de tip participație, acțiuni ale fondurilor de investiții și titluri de creanță, cu excepția cazului în care sunt clasificate fie ca investiții directe, fie ca active de rezervă. Tranzacțiile precum contractele de report și acordarea cu titlu de împrumut a titlurilor de valoare sunt excluse din investițiile de portofoliu. Tranzacțiile cu și pozițiile de investiții de portofoliu sunt evaluate la prețurile pieței. Totuși, în cazul investițiilor de portofoliu în titluri de valoare necotate, pot apărea diferențe în evaluarea tranzacțiilor și pozițiilor, ca în cazul investițiilor directe în acțiuni necotate. Și în acest caz, aceste diferențe ar trebui înregistrate ca reevaluări generate de alte modificări ale prețurilor.

O abordare comună pentru colectarea datelor privind investițiile de portofoliu este definită la anexa VI.

6.2.1. TITLURI DE VALOARE DE TIP PARTICIPAȚIE

Participațiile constau în toate instrumentele care reprezintă creanțe asupra valorii reziduale a unei societăți sau cvasisocietăți, după ce au fost onorate creanțele tuturor creditorilor. Spre deosebire de titlurile de creanță, participațiile în general nu oferă deținătorului dreptul la o sumă predeterminată sau la o sumă determinată pe baza unei formule fixe. Titlurile de valoare de tip participație constau în acțiuni cotate și acțiuni necotate.

Acțiunile cotate sunt titluri de valoare de tip participație cotate la o bursă recunoscută sau orice altă formă de piață secundară. Acțiunile necotate sunt titluri de valoare de tip participație necotate la o bursă.

6.2.2. ACȚIUNI ALE FONDURILOR DE INVESTIȚII

Acțiunile fondurilor de investiții sunt emise de fondurile de investiții. Acestea sunt cunoscute sub numele de «unități» dacă fondul este un fond deschis de investiții. Fondurile de investiții sunt organisme de plasament colectiv prin care investitorii pun în comun fonduri pentru investiții în active financiare și/sau nefinanciare. Acțiunile fondurilor de investiții au un rol specializat în intermedierea financiară, ca un tip de plasament colectiv în alte active, astfel încât sunt identificate separat de alte acțiuni. În plus, veniturile acestora sunt tratate diferit deoarece beneficiile reinvestite trebuie imputate.

6.2.3. TITLURI DE CREANȚĂ

Titlurile de creanță sunt instrumente negociabile care servesc ca dovadă a unei creanțe. Acestea includ bonuri, obligațiuni pe termen lung și pe termen mediu, certificate de depozit negociabile, efecte de comerț, obligațiuni negarantate, titluri garantate cu active, instrumente de piață monetară și instrumente similare tranzacționate în mod normal pe piețele financiare. Tranzacțiile cu și pozițiile de titluri de creanță sunt divizate, în funcție de scadența inițială, în cele pe termen scurt și cele pe termen lung.

6.2.3.1. *TITLURI DE CREANȚĂ PE TERMEN SCURT*

Titlurile de creanță pe termen scurt se plătesc la cerere sau sunt emise cu o scadență inițială de un an sau mai puțin. De obicei ele conferă titularului dreptul necondiționat de a încasa o sumă de bani declarată și fixă, la o dată specificată. Aceste instrumente sunt tranzacționate, de regulă, cu discont, pe piețele organizate; valoarea reducerii depinde de rata dobânzii și de timpul rămas până la scadență.

6.2.3.2. *TITLURI DE CREANȚĂ PE TERMEN LUNG*

Titlurile de creanță pe termen lung sunt emise cu o scadență inițială de peste un an sau fără o scadență declarată (alta decât la cerere, care este inclusă la termen scurt). În general, acestea conferă titularului (a) dreptul necondiționat la un venit monetar fix sau la un venit monetar variabil determinat prin contract (plata dobânzii nu depinde de câștigurile debitorului); și (b) dreptul necondiționat la o sumă fixă ca rambursare a principalului la o dată sau la date specificate.

Înregistrarea tranzacțiilor în balanța de plăți are loc atunci când creditorii sau debitorii înregistrează creanța sau pasivul în registrele lor. Tranzacțiile se înregistrează la prețul efectiv încasat sau plătit, minus comisioanele și cheltuielile. Astfel, în cazul titlurilor de valoare cu cupoane, se include dobânda acumulată de la ultima plată a dobânzii, iar în cazul titlurilor de valoare emise cu discont, se include dobânda acumulată de la data emisiunii. Includerea dobânzii acumulate este necesară atât pentru contul financiar al balanței de plăți, cât și pentru poziția investițională internațională; aceste înregistrări trebuie să aibă înregistrări în contrapartidă în conturile corespunzătoare de venituri.

6.3. Instrumente financiare derivate (altele decât rezervele) și opțiuni pe acțiuni ale salariaților

Un contract financiar derivat este un instrument financiar aferent unui alt instrument sau indicator financiar specific sau unei mărfi de bază specifice, care permite tranzacționarea în mod autonom pe piețele financiare a unor riscuri financiare specifice (precum riscul ratei dobânzii, riscul valutar, riscul variației valorii participațiilor și prețului produselor de bază, riscul de credit etc.). Această categorie este identificată separat de alte categorii deoarece se referă la transferul riscului, nu la furnizarea de fonduri sau alte resurse. Spre deosebire de alte categorii funcționale, la instrumentele financiare derivate nu se acumulează venituri primare. Fluxurile nete asociate instrumentelor derivate pe rata dobânzii se înregistrează ca «instrumente financiare derivate», nu ca venituri din investiții. Tranzacțiile cu și pozițiile de instrumente financiare derivate sunt tratate separat de valorile oricăror instrumente suport care le sunt atașate. În cazul opțiunilor, se înregistrează totalul primei (respectiv prețul de achiziționare sau de vânzare al opțiunilor și comisionul implicit aferent). Plățile în marjă rambursabile constau în numerar sau alt colateral depus pentru a proteja o contrapartidă împotriva riscului de neîndeplinire a obligațiilor de plată. Acestea sunt clasificate ca depozite la «alte investiții» (dacă pasivul debitorului este inclus în masa monetară) sau în alte conturi de primit/de plătit. Plățile în marjă nerambursabile (cunoscute și sub numele de marjă de variație) reduc obligația financiară creată printr-un instrument derivat; prin urmare, sunt clasificate ca tranzacții cu instrumente financiare derivate.

Evaluarea instrumentelor financiare derivate ar trebui efectuată pe baza valorii de piață. Modificarea prețurilor instrumentelor derivate este înregistrată sub formă de câștiguri sau pierderi din deținere (reevaluări generate de schimbări ale prețurilor). Înregistrarea tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate are loc atunci când creditorii și debitorii înregistrează creanța sau pasivul în registrele lor. Din cauza problemelor practice determinate de separarea fluxurilor de active și pasive pentru anumite instrumente financiare derivate, toate tranzacțiile cu instrumente financiare derivate din balanța de plăți a zonei euro se înregistrează la valoarea netă. Pozițiile de active și pasive în instrumente financiare derivate din statisticile privind poziția investițională internațională se înregistrează la valoarea brută, cu excepția acelor instrumente financiare derivate care fac parte din categoria activelor de rezervă, care se înregistrează la valoarea netă. Din motive practice, instrumentele derivate încorporate nu se iau în considerare separat de instrumentul suport căruia îi sunt atașate.

Opțiunile pe acțiuni ale salariaților sunt opțiuni de achiziționare a participațiilor la societate oferite salariaților acesteia ca formă de remunerare. În cazul în care o opțiune pe acțiuni acordată salariaților poate fi tranzacționată pe piețele financiare fără restricții, este clasificată drept instrument financiar derivat.

6.4. Alte investiții

Aceasta reprezintă o categorie reziduală care include poziții și tranzacții, altele decât cele incluse la investiții directe, investiții de portofoliu, instrumente financiare derivate și opțiuni pe acțiuni ale salariaților sau active de rezervă. În măsura în care următoarele clase de active și pasive financiare nu sunt incluse la investiții directe sau active de rezerve, categoria «alte investiții» include: (a) alte participații; (b) numerar și depozite; (c) credite (inclusiv utilizarea asistenței FMI sub formă de credite și împrumuturi); (d) sisteme de asigurări, de pensii și scheme de garantare standard; (e) credite comerciale și avansuri; (f) alte conturi de primit/de plătit; și (g) alocări de drepturi speciale de tragere (DST) (deținerile de DST sunt incluse în activele de rezervă).

Pentru credite, depozite și alte conturi de primit/de plătit vândute cu discont, valorile tranzacțiilor înregistrate în contul financiar pot fi diferite de valorile nominale înregistrate în poziția investițională internațională. Aceste diferențe sunt înregistrate ca reevaluări generate de modificări ale prețurilor.

6.4.1. ALTE PARTICIPAȚII

Alte participații includ participațiile care nu sunt titluri de valoare, prin urmare nu sunt incluse în investițiile de portofoliu. Participarea la capitalul anumitor organizații internaționale nu este sub formă de titluri de valoare și, prin urmare, se clasifică la alte participații.

6.4.2. NUMERAR ȘI DEPOZITE

Numerarul și depozitele includ numerarul în circulație și depozitele. Depozitele sunt contracte standardizate, nenegociabile, oferite în general de instituții care acceptă depozite, permițând plasarea și retragerea ulterioară a unei sume de bani variabile de către creditor. De obicei depozitele presupun o garanție dată de către debitor în sensul rambursării principalului către investitor.

Distincția dintre «credite» și «numerar și depozite» se bazează pe natura împrumutatului. Aceasta înseamnă că, în partea de activ, banii acordați de sectorul deținător de monedă rezident băncilor nerezidente trebuie clasificați ca «depozite», iar banii acordați de sectorul deținător de monedă rezident instituțiilor nebancare (adică altor unități instituționale decât băncile) nerezidente trebuie clasificați în categoria «credite». În partea de pasiv, banii primiți de instituțiile nebancare rezidente, respectiv instituțiile financiare nemonetare (IFM), trebuie clasificați întotdeauna drept «credite». În cele din urmă, această distincție înseamnă că toate tranzacțiile care implică IFM rezidente și bănci nerezidente trebuie clasificate drept «depozite».

6.4.3. CREDITE

Creditele sunt active financiare care sunt: (a) create atunci când un creditor împrumută fonduri direct unui debitor; și (b) evidențiate de documente care nu sunt negociabile. Această categorie include toate creditele, inclusiv ipoteci, leasing financiar și operațiuni de tip report. Toate operațiunile de tip repo, precum contractele de report, operațiunile sell/buy-back și împrumuturile de titluri de valoare (cu schimb de numerar drept colateral) sunt considerate drept credite colateralizate, și nu achiziții/vânzări simple de titluri de valoare, și se înregistrează la «alte investiții», în cadrul sectorului rezident care desfășoară operațiunea. Acest tratament, care este în conformitate și cu practicile contabile ale băncilor și ale altor societăți financiare, are drept obiectiv reflectarea mai exactă a raționamentului economic din spatele acestor instrumente financiare.

6.4.4. SISTEME DE ASIGURĂRI, DE PENSII ȘI SCHEME DE GARANTARE STANDARD

Acestea includ următoarele: (a) provizioane tehnice de asigurări generale; (b) drepturi asupra asigurărilor de viață și a rentelor; (c) drepturi de pensie, drepturi ale fondurilor de pensii asupra administratorilor fondurilor de pensii, precum și drepturi față de alte instituții decât fonduri de pensii; și (d) provizioane pentru executarea garanțiilor standard.

6.4.5. CREDITE COMERCIALE ȘI AVANSURI

Creditele comerciale și avansurile sunt creanțe financiare rezultate din acordarea directă de credit de către furnizorii de bunuri și servicii clienților acestora, și plăți în avans pentru activitatea în curs sau care urmează a fi realizată, sub forma efectuării în prealabil a plății de către clienți pentru bunurile și serviciile care încă nu au fost furnizate. Creditele comerciale și avansurile apar atunci când plata bunurilor sau serviciilor nu este efectuată în același timp cu transferul dreptului de proprietate asupra unui bun sau cu prestarea unui serviciu.

6.4.6. ALTE CONTURI DE PRIMIT/DE PLĂTIT

Această categorie constă din conturi de primit sau de plătit, altele decât cele incluse la creditele comerciale și avansuri sau alte instrumente. Cuprinde activele și pasivele financiare create în contrapartidă la tranzacții în care există o diferență de timp între aceste tranzacții și plățile corespunzătoare. Sunt incluse pasivele aferente impozitelor, achizițiilor și vânzărilor de titluri de valoare, comisioanelor pentru acordarea cu titlu de împrumut a titlurilor de valoare, comisioanelor pentru împrumutul de aur, salariilor și remunerațiilor, dividendelor și contribuțiilor sociale care s-au acumulat, dar încă nu au fost plătite.

6.4.7. ALOCĂRI DE DREPTURI SPECIALE DE TRAGERE (DST)

Alocarea de DST către membrii FMI este prezentată ca un pasiv al beneficiarului în cadrul postului DST din «alte investiții», cu o intrare corespunzătoare în cadrul postului DST din «active de rezervă».

6.5. Active de rezervă

Activele de rezervă reprezintă acele active externe care sunt disponibile imediat pentru, și controlate de, autoritățile monetare pentru acoperirea necesităților de finanțare a balanței de plăți, pentru intervenția pe piețele valutare pentru gestionarea cursului de schimb valutar și în alte scopuri conexe (precum menținerea încrederii în monedă și în economie sau ca bază pentru creditele externe). Activele de rezervă trebuie să fie active exprimate în monedă străină, creanțe față de nerezidenți și active care există efectiv. Activele potențiale sunt excluse. La baza conceptului de active de rezervă stau noțiunile de «control» și «disponibilitate pentru utilizare» de către autoritățile monetare.

Activele de rezervă ale zonei euro constau în activele de rezervă ale Eurosistemului, respectiv activele de rezervă ale BCE și activele de rezerve deținute de băncile centrale naționale (BCN) din zona euro.

Activele de rezervă trebuie: (i) să se afle sub controlul efectiv al unei autorități monetare din Eurosistem, respectiv fie BCE, fie o BCN din zona euro; și (ii) să fie creanțe cu un grad ridicat de lichiditate, tranzacționabilitate și solvabilitate, deținute de Eurosistem asupra rezidenților din afara zonei euro, exprimate în monede convertibile, altele decât euro, plus aur monetar, poziții de rezervă la FMI și DST.

Această definiție exclude expres creanțele în monedă străină asupra rezidenților din zona euro și creanțele exprimate în euro din categoria activelor de rezervă la nivel național sau la nivelul zonei euro. În mod similar, pozițiile valutare ale administrațiilor publice centrale și/sau ministerelor de finanțe nu sunt incluse în definiția activelor de rezervă pentru zona euro în conformitate cu dispozițiile instituționale ale Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Activele de rezervă ale BCE sunt puse în comun în conformitate cu articolul 30 din Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și sunt considerate, prin urmare, ca fiind sub controlul direct și efectiv al BCE. Atât timp cât nu are loc un alt transfer de proprietate, activele de rezervă reținute de BCN se află sub controlul lor direct și efectiv și sunt considerate active de rezervă ale fiecărei BCN în parte.

Rezervele Eurosistemului se calculează la valoarea brută, fără nicio compensare a pasivelor aferente rezervelor, cu excepția acelor active de rezervă incluse în sub-categoria «instrumente financiare derivate», care se înregistrează la valoarea netă.

Evaluarea se face în funcție de prețurile pieței prin utilizarea: (a) în cazul tranzacțiilor, a prețurilor pieței preponderente la momentul efectuării tranzacției; și (b) în cazul deținerilor, a prețurilor medii la închiderea pieței la sfârșitul perioadei de referință. Cursurile de schimb ale pieței preponderente la momentul efectuării tranzacției și cursurile medii la închiderea pieței la sfârșitul perioadei de referință sunt utilizate pentru conversia în euro a tranzacțiilor și, respectiv, a deținerilor de active exprimate în monedă străină.

Punctul de vedere conform căruia lichiditatea în monedă străină neinclusă în postul activelor de rezervă din statisticile privind balanța de plăți și poziția investițională internațională poate fi, de asemenea, un indicator important al capacității unei țări de a-și respecta obligațiile valutare a devenit mai răspândit și a fost adoptat în standardul special de diseminare a datelor (*Special Data Dissemination Standard*) al FMI. Pentru a calcula lichiditatea în monedă străină, datele privind rezervele brute trebuie să fie completate cu informații privind alte active în monedă străină și pasivele aferente rezervelor. În consecință, datele lunare privind activele de rezervă (brute) ale Eurosistemului se completează cu informații privind alte active în monedă străină și prelevările nete pe termen scurt predeterminate și condiționate din activele de rezervă brute, clasificate în funcție de scadența reziduală. În plus, este necesară, de asemenea, o distincție în funcție de monedă între activele de rezervă brute, exprimate în monede DST (total) și în alte monede (total), cu un decalaj de un trimestru.

6.5.1. AUR MONETAR

Aurul monetar este aurul pentru care autoritățile monetare (sau altele care sunt supuse controlului efectiv al autorităților monetare) dețin un titlu și care este păstrat ca activ de rezervă. Acesta include aurul fizic și conturile de aur nealocate deschise la nerezidenți care acordă dreptul de a solicita livrarea de aur.

Deținerile de aur monetar ar trebui să rămână nemodificate în toate tranzacțiile reversibile cu aur (swapuri pe aur, contracte de report, credite și depozite).

6.5.1.1. **Aurul fizic** (*gold bullion*) este în formă de monede, lingouri sau bare cu o puritate de cel puțin 995/1 000, inclusiv aurul deținut în conturi de aur alocate.

6.5.1.2. **Conturile de aur nealocate** reprezintă o creanță asupra operatorului unui cont privind livrarea de aur. Pentru aceste conturi, furnizorul conturilor deține un titlu asupra unei rezerve de bază de aur fizic alocat și emite titularilor conturilor titluri de creanță exprimate în aur. Conturile de aur nealocate neclasificate ca aur monetar sunt incluse ca numerar și depozite la alte investiții.

6.5.2. DST

DST sunt active de rezervă internaționale create de FMI și alocate membrilor pentru a suplimenta rezervele oficiale existente. DST sunt deținute numai de către autoritățile monetare ale membrilor FMI și de un număr limitat de instituții financiare internaționale care sunt deținători autorizați.

6.5.3. POZIȚIA DE REZERVĂ LA FMI

Acestea reprezintă suma dintre: (a) «tranșa de rezervă», respectiv sumele în monedă străină, inclusiv DST, pe care o țară membră le poate trage de la FMI cu un preaviz scurt; și (b) orice îndatorare a FMI în cadrul unui acord de împrumut în contul resurselor generale care este la dispoziția imediată a țării membre.

6.5.4. ALTE ACTIVE DE REZERVĂ

Acestea cuprind numerarul și depozitele, titlurile de valoare, instrumentele financiare derivate și alte creanțe. Depozitele se referă la cele disponibile la cerere. Titlurile de valoare includ participații lichide și tranzacționabile și titlurile de creanță emise de nerezidenți, inclusiv acțiuni sau unități ale fondurilor de investiții. Instrumentele financiare derivate sunt înregistrate în activele de rezervă numai în cazul în care instrumentele derivate legate de administrarea activelor de rezervă fac parte integrantă din evaluarea acestor active. Alte creanțe includ credite acordate instituțiilor nebancare nerezidente, credite pe termen lung într-un cont fiduciar al FMI și alte active financiare neincluse anterior, dar care respectă definiția activelor de rezervă.”.